

Okmányok bizonyítják:

Az amerikai imperialistákat kiszolgáló Li-Szin-Man és bandája a koreai háború okozója

Napvilágra került Li-Szin-Man bizalmas levélváltása az Észak-Korea elleni támadás előkészítéséről

A „Modon Szinmun” nyilvánosságra hozza a dél-koreai báb-kormány archiváiban megtalált okmányokat, amelyek leleplezik, hogy az Egyesült Államok uralkodó körének tevékeny támogatásával fegyveres támadást készített elő a Koreai Népi Demokratikus Köztársaság ellen. Az okmányok között van Pen-Ku-En-nek, Li-Szin-Manék külpolitikai tanácsosának 1948. december 3-ai levele Li-Szin-Man-hoz.

„A Koreát és Kínát fenyegető kommunista veszély elleni harcra kapcsolatban — hangzik többek között a levél — bátorkodom megismételni azt, hogy a kocka el van vetve. Kelet-Ázsiának akárcsak a világ minden más területének, amely közvetlen veszedelemnek van kitéve, vagy ellenállás nélkül meg kell adni magát a kommunista hódításnak, vagy pedig elő kell készülnie a léleért folytatott harcra. De ahhoz, hogy a küszöbönálló harcot győzelmesen végighúzdjuk, Amerika, Japán, Kína és Korea hadseregének össze kell egyesítenünk működésüket.

A háború győztes befejezése után a koreai és amerikai hadseregnek mindaddig meg kell szállnia Mandzsuriát, amíg Kelet-Ázsiát a területi nemzeti vagyoniának fejlesztése útján Mandzsúria, Korea és Amerika egyesített tökéjének, munkaerejének segítségével nem fogják teljes mértékben fedezni a felszabadításra járó kiadásokat. A távolkeleti alkutársának további szakában át kell engedni Japán számára Vladivosztokot és Szibériát egy részét.”

„A továbbiakban a külpolitikai tanácsos kifejté, hogy Koreát és Kínát ugyanolyan erőssé kell tenni, hogy egymás fékezési és kiegyensúlyozói legyenek és hogy Oroszország megtámadása esetén mindhárom ország egymással együttműködve egyetlen támaszpontot alkossanak.

A „Modon Szinmun” közölte Li-Szin-Mannak, Délkorea elnökének Co-Bien-Ok-hoz, Li-Szin-Manéknak az Egyesült Államokbeli különleges megbízottjához intézett levelét.

„Mindaddig, amíg nem leszünk bizonyosak az Egyesült Államok bizonyos lapjainak támogatása felől — hangzik a levél egy része —, nagyon kockázatos lenne fegyverkezésre és löszerre vonatkozó nyílt kéressel előállni. Eppen ezért célszerűnek tartottam, hogy az Ön küldetése bizalmas jellegű legyen.

Figyelembe véve az Egyesült Államok velünk kapcsolatos kötelezettségeit, több alapunk van fegyverek beszerzésére, mint bármely más nemzetnek. Ugyanakkor Önnek a legszigorúbb bizalmasság keretei között az Egyesült Nemzetek Szervezete és az Egyesült Államok magasrangú hivatalos személyiségeivel közölni kell a mi terveinket Észak és Dél egyesítésére vonatkozóan. Lényegében mi ezidő szerint készek vagyunk az egyesítésre minden tekintetben, kivéve azt az egyet, hogy nincs elegendő felszerelésünk és fegyverünk. Elegendő fegyveres erővel kell rendelkezünk — írja Li-Szin-Man a továbbiakban —, hogy előrenyomuljunk és hogy a vasfüggőnyt a 38-as szélességi fokról a Jalu folyóra helyezzük át és ott védjük a határt. E hadművelet számára két 8.000 tonna ürtartalmú hadihajóra van szükségünk, jól felszerelt nehézlövegekkel. Szükségünk van gyorsjáratú űrhajókra, 200.000 kiképzett és szervezett katonára, repülőgépekre, légelhárító ágyúkra. Minderre most feltétlenül szükségünk van. Bizalmas jelentést várok Öntől — hangzik a levél befejezése — arról a magatartásról, amelyet Ön a magasrangú hivatalos személyiségekkel tapasztalt.”

A lap közölte Co-Bien-Ok-nak, Li-Szin-Man-hoz intézett 1949. október 12-i kellezésű levelét is. Li-Szin-Man különleges képviselője ebben a levélben azzal a levéllel polemizál, amit Li-Szin-Man Amerikába

Oiver professzorhoz, a Li-Szin-Man-kliktik titkos megbízatásai végrehajtójához, az északkoreai kormány elítéléséről, illetőleg likvidálásáról írt.

„A terv megvalósításához — írja többek között — még nem érkezett el a kellő időpont. Mindenekelőtt kétkedem a mi felkészültségünkben és úgy vélem, hogy a nemzetközi közvélemény sem helyeselné az ilyen cselekedeteket. Én nem látom, hogy Oliver milyen módon és mit tehetne, a mai körülmények között ebben a bonyolult kérdésben. Nem gondolom, hogy észszerű volna-e rányézni a nyilvánosság előtt állást foglalni az ilyen titkos kérdésben. Én ezt a kérdést megvitattam Tian követtel (Tian-Men, Délkorea követe az USA-ban, Szerk.). Egyhangúlag arra a következtetésre jutottunk, hogy ezt a tervet kormányunk alapelveinek kell tekinteni, amelyet akkor kell megvalósítani, amikor mi készen leszünk és amikor elérkezik a kedvező pillanat.”

Minden hívőnek részt kell vennie az október 22-én tartandó tanácsválasztásokon

Egyházi lapok cikkei a választásról

AZ „UT” című református lap vezércikkében foglalkozik a tanácsválasztások kérdésével, amelyben a többi között ezeket írja:

„Abban az átalakulási folyamatban, amely országunk gazdasági, társadalmi és politikai életét a fejlődés magasabb fokára emeli, döntő — bátran mondhatjuk — történelmi fordulatot jelent: 1950. október 22. Ezen a napon döntött el a választásra jogosult állampolgárok, hogy kik legyenek azok, akik a tanácsokban dolgozó népünk küldöttjeiként, városban és falun a hatalmat gyakorolják, népi demokráciánk akaratát érvényesítik és a polgárok ügyes-bajos dolgait, az egész közösség javára intézik. Nekünk, hívő keresztényeknek, az ige világosságánál, hitben és fel kell készülnünk a magyar dolgozó nép életének erre a forradalmi jelentőségű napjára.

AZ „UJ EMBER” című katolikus hetilap cikkében ezeket írja: „Az országos tanácsválasztások elé nagy érdeklődéssel tekintenek országunk minden polgára. Mindannyian tudjuk, hogy ezek a községi, járási és városi tanácsok a dolgozó ember mindennapi életének legfontosabb problémáit lesznek hivatva elintézni. A választások előkészületei iránt megmutatkozó és fokozódó érdeklődés nyomán bizonyosra vehető, hogy az ország első

tanácsválasztásában dolgozó népünk teljes számban kiveszi részét.”

AZ „EVANGÉLIKUS ÉLET”, az Országos Luther Szövetség lapja „Béke-tervek — békeeredmények” című cikkében így ír: „A minisztertanács egyik legutóbbi ülésén határozatot fogadott el a budapesti földalatti gyorsvasút építésére. Ez a nagy építkezés egyik legbiztosabb jele népünk békeakarátának, mert ezt az óriási munkát csakis akkor lehet elvégezni, ha adva van egy népi békekedv, amely minden tétellel, így a földalatti gyorsvasút építésével is a béke hajlékát fogja felépíteni.” A lap ezután a tervkölsönsorsolással foglalkozik: „A magyar nép elégtétellel állapítja meg, hogy helyesen és indokoltan bízott a kormányban, amikor a tervkölsönnyegyzésre felhívást kapott. Az „Evangelikus Élet” végül a tanácsválasztások nagy jelentőségére mutatott rá: „A magyar béke-tervek betetőzése lesz az október 22-én megtartandó országos tanácsválasztás. Az országos tanácsválasztás új alkotmányunk szellemében zajlik le és egészen új népi szervezeti rendszert ad az új közigazgatásnak. Éppen ezért mindenkinek részt kell vennie az október 22-én megtartandó választásokon.”

Hétfőn délután Kurlik Imréné elvtársnő tart képviselői beszámolót a Konzervgyárban

Hétfőn délután több szegedi üzem dolgozóinak lesz alkalma meghallgatni Kurlik Imréné elvtársnő, országgyűlési képviselő beszámolóját. Az üzemek dolgozói nagy érdeklődéssel várják a beszámolót, amelyen megismerkedhetnek majd a legaktuálisabb, legidősebb feladatokkal, de ugyanakkor feltárhatják problémáikat és kérdéseiket is. Ez a beszámoló ismét közelebb hozza majd egymáshoz az üzemek dolgozóit és képviselőinket.

Most a tanácsválasztások előtt a

dolgozók ismét meggyőződhetnek arról, hogy népi demokráciánk képviselői szoros kapcsolatot tartanak fenn választóikkal és együttes, jó munkával igyekeznek előbbrevinni a dolgozó nép építő munkájának sikerét.

Hétfőn délután 6 órakor a Konzervgyár kulturtermében a Villamosvasút, a Gázgyár, a Villanyerőtelep és a MÁV Rókus dolgozói gyűlének össze Kurlik Imréné elvtársnő képviselői beszámolójának meghallgatására.

Békevédelmi bizottsági titkárok rendkívüli értekezlete

A „Megvédjük a békét” Szeged városi bizottsága nem kedden, mint ezt szombati lapunkban közöltük, hanem szerdán, 27-én délután 5 órakor tartja meg a Magyar-Szovjet Társaság Horváth Mihály-utcai székházában rendkívüli értekezletét a békevédelmi bizottsági titkárok részére. A bizottság ezúton is kéri a titkárokat, hogy az értekezleten feltétlenül és pontosan jelenjenek meg.

A VÁROSI TANÁCS HIREI

Öt nyilvános távbeszélő állomást állítottak fel Szegeden

A Városi Tanács kezdeményezésével és irányításával öt nyilvános távbeszélő állomást állítottak fel az elmúlt héten Szegeden. A posta műszaki és forgalmi osztály együttes munkáját dicséri az a tény, hogy a távbeszélő állomásokat néhány nap alatt elkészítették és már át is adták a nyilvánosságnak. A nyilvános távbeszélőállomásokat a következő helyeken állították fel: Széchenyi-téren a Lenin-utca sarkán, a Dugonics-téren a villamosmegállónál, a Sztálin-körút és Kosuth Lajos-sugárút sarkán a Népbolt előtt, a Kossuth Lajos-sugárút és Párisi-körút sarkánál, Újszegeden a Posta előtt.

A nyilvános távbeszélő állomások felállítása nagy segítséget nyújt Szeged dolgozóinak. Különösen este és éjszaka jelentenek előnyt az új távbeszélő állomások, amikor a telefonnal rendelkező nyilvános helyiségeket már bezárták.

A Városi Tanács kezdeményezésével és irányításával öt nyilvános távbeszélő állomást állítottak fel az elmúlt héten Szegeden. A posta műszaki és forgalmi osztály együttes munkáját dicséri az a tény, hogy a távbeszélő állomásokat néhány nap alatt elkészítették és már át is adták a nyilvánosságnak. A nyilvános távbeszélőállomásokat a következő helyeken állították fel: Széchenyi-téren a Lenin-utca sarkán, a Dugonics-téren a villamosmegállónál, a Sztálin-körút és Kosuth Lajos-sugárút sarkán a Népbolt előtt, a Kossuth Lajos-sugárút és Párisi-körút sarkánál, Újszegeden a Posta előtt.

A nyilvános távbeszélő állomások felállítása nagy segítséget nyújt Szeged dolgozóinak. Különösen este és éjszaka jelentenek előnyt az új távbeszélő állomások, amikor a telefonnal rendelkező nyilvános helyiségeket már bezárták.

Nagy örömet szerzett a tervkölsönkötvények sorsolása a Csongrádmegyei Népbolt dolgozóinál is

Vállalatunk dolgozói már a Népboltok fejlődésén keresztül is felmérhették, hogy mit jelentett a tervkölsönnyegyzés, ötvenes tervünk beindulása. Tömegesen nyíltak meg az újabb és újabb kiskereskedelmi üzletek bő áruválogatással, hogy ki tudják elégtételt a dolgozók megnövekedett igényeit.

sabb tagjai lesznek a szocializmust építők táborának és nem sajnálnak semmi áldozatot mert látják azt, hogy Népköztársaságunk, a sok egyéb számtalan ajándéka mellett még a tervkölsönkötvények nyerevényein keresztül is nagy összegekkel segíti a dolgozókat. K. L.

Dolgozónk jól tudják azt, — hiszen láthaták és tapasztalhaták —, hogy ötvenes tervünk sokmindet adott számunkra, magasabb életszínvonalat, több, jobb árut már eddig is. Most pedig a nyerevénykötvények sorsolása után még nagyobb az örömünk, hiszen kartsáraink közül is igen sokan nyertek. Így például Fekete Józsefné a 7-es számú Népbolt vezetője férjével együtt nyert kötvénnyel, de rajta kívül is sokan jutottak még komoly nyerevényhez. Szeméredői György gépkecskevezető, Bogdán Imre, Fülöp Béla, Wellesz Dezső, Góth István, Nagy Sándor, Dittlinger Miklós, Kovács Attiláné és Winkler Hugóné is boldogan vette fel azt az összeget, melyet a sorsoláson nyert. Kisgyűléseink ezek a dolgozók kifejezték, hogy még harco-

Pénteken lesz a Magyar Kender vidám műsora

A Magyar Kenderben — mint már megírtuk — a Szegedi Nemzeti Színház művészei nagyszabású, vidám műsort rendeznek a bérletezési verseny jutalmául. A műsorra igen nagy lelkesedéssel készülnek a színház művészei és nagy örömmel várják a Magyar Kender Dolgozóit is. Az eredeti tervektől eltérően azonban nem hétfőn, hanem pénteken, szeptember 29-én délután 2 órai kezdettel rendezik meg a műsort.

A Szerenese Kovácsai

Nem tudom, megfigyelte-e már valaki, hogy a szerencsés embereknek általában bonyolult nevük van. Ismerlek például egy illetőt, aki megnyerte a főnyereményt sorsjegyen. Krampácseknek hívták. Egy másik, aki 12 találatot ért el a Toton, egyszerűen Liebneczkij névre hallgatott. Már néha azt gondoltam: ahhoz, hogy valaki nyerjen, bonyolult névre van szükség. Most aztán rájöttem, hogy olyan tévedésben éltem eleinkelben idáig, mint Caesar Brutust illetően. Egyszerű a történet, alig egy évre nyúlik vissza.

Csongrád megyében történt. Sándorfalván, vagy Tömörkényen: már nem tudom. Két iparosifjúval találkoztam, testvérek voltak. Egyike Kovács Imrénének hívták, a másikat pedig Kovács Sándornak. Nem a humor kedvéért, de mind a ketten kovácsnővér voltak, egy helybeli mesternél. Tervkölsönnyegyzés volt akkor, amikor találkoztunk. Nagy bajban volt a két ifi. Szerették volna tervkölsönt jegyezni, de nem volt pénzüik Tanakodtak, hogy mit kellene tenni. A mester is jegyezt már nagy rábeszélésre 200 forintot, az összes ismerősök jegyezték, csak ő nem. Es így nem maradhat! Tervkölsönt már a pénzszerezésre, mint az egereknél a macskával kapcsolatban, csak az nem volt, aki a csengőt a macska nyakába kösse, vagyis aki előadja a mesternek, ahinek kovácsműhelye volt, szép

háza és mindezek mellett 40 hold földből „tengette” életét. Rádásdál Truzsliánernak hívták. (Már akkor megfordult a fejemből, hogy nyilván nyer ez a gazember kulák. Ilyen névvel nem is lehet nem nyerni!) Szóval a terv megvolt és pedig az, hogy mindketten decemberben szabadulnak fel és a szerződés szerint akkor jár nekik 200—200 forint. Namármost, kikéri ennek az összegnek felét előre és jegyeznek 100—100 forint tervkölsönt. Mondom: már minden megvolt (még az is, hogy a nyerevényből motorherékpart vásárolnak), csak az nem, aki előadta volna ezt a tervet a mester úrnak. Erre kellettem én.

Nagynehezen, közös erővel rábeszéltem Truzsliánert, aki sűrűn emlegette az istent, még sűrűbben pedig azt, hogy ő csak „lessék-lássék” jegyezt mert „hát annyira mondják”, úgyse ér az semmit, kikaszíthatja majd mindenki a „híros” kötvényt arra a bizonyos helyre... „Jobb lenne, ha tük is vennék magatoknak egy nadrágot ehelyett, ha felszabadultok...” — de a két kovács gyerek csak költötte az ébet a karához, hogy nekik kötvény kell. Ugy adta oda a két százast Truzsliánernak, mintha a fogát húzta volna. Láttam rajta, hogy sajnálja a fiatalkortól, de a demokráciától még jobban.

Lejegyezték a nyerevénykötvényt, meg is kapták Truzsliánernak együtt még novemberben. Ők két-két 50

forintosot, a mester pedig egy darab 200 forintosot.

December végén letelt a tanulóidő. Felszabadultak annak rendjelmódja szerint, csak akkor kezdődött a fejevadás a mester részéről, amikor arra került a sor, hogy meg kell adni a szerződésben kialakított 100—100 forintot. Csűrűs, csavarás, adó, rossz termés, betegség, halálos eset s minden kifogás előkerült, még az is, hogy ezek a büdös lovak olyan nehezen szakítják a patkát, mióta a parasztok traktorral szántanak. Szóval minden előkerült, csak a pénz nem. Végül aztán mártírképpel kijelentette Truzsliánernak: „Hát nem elég az, édes gyermekeim, hogy olyan voltam hozzátok, mint az édes, drága jó apátok? Hogy...” (itt elhallgatott, mert azt akarta mondani: „tejbé-vajba fürösztöttelek benneteket”, de aztán észbe jutott, hogy a gyerekek az istállóban hálaltak s hetenként háromszor lebbentek ettek, háromszor meg babot). Megszégyellte a hangját és úgy folytatta: „Hát nem ér ez meg nektek 200 forintot?”

Imre szeme arról beszélt, hogy nem. Sándornak pedig nemcsak a szeme, hanem a szája is, sőt — mint elmondta nekem, a nagyhalapács is erről beszélt volna a kezében Truzsliánernak hátán, ha nem rendeződik a dolog. Mert rendeződött. Ravasz gondolat fogant meg ugyanis a kulák agyában, amikor a két ifi sarokbasztorította és azzal fenyegették, hogy agyonütik, ha nem adja meg a pénzt. Gondolta, két leget üt egy csapásra. Megmenti a vesztét

fejének legalább a nyelét és a gyerekeket is lerázza a nyakáról. — Tudjátok mit? — mondotta. — Tj úgyis szeretitek a tervkölsönt. Odaadom a tartozás fejében az én kötvényemet... Még nyertek is!...

Összenézett a két ifi s gyorsan ráálltak az alkura. Egyet gondoltak mind a ketten: „Biztos pénz! Az állam, a Párt ígérté!...” Kétszáz forinttal gazdagobban léptek ki azon a kapun, ahova soha többé nem léptek be többé.

Truzsliánert jól nevelték és azonnal hozatott két liter bort a vacsorához, áldomáshént a jó üzletre. Mert akkor azt hitte, jó üzletet csinált. A két Kovács pedig vonatra ült. Irány a Ganz Hajógyár.

Elmondták az esetüket ott nem egy szakinak. Nevettek is rajta, meg szidták is Truzsliánert. Abban azonban megegyeztek, hogy jól történt. Mégis inkább egy „melós” tartozzon az állam, mint egy kulák. Valamennyi szaki megjegyezte: „Te, ha nyernél! Azt a gazembert megütné a guta...” A két Kovács pedig összemosolygott. Ha feljött köztük a szó a tervkölsönről, már nem a motorherékparól beszéltek, hanem a fidáról, munkáslakásokról, az üdülőjükről, melynek egész sor fényképét látni a kultúrterem falán s ahova nyáron ök is elmennek.

Ugy követték egymást az események, mint a fergeteg. Első nap még nézték a nyerevénylistát, második nap is. Harmadik nap már elő se vették. Ugy mondták: nem érdemes, hiszen annál nagyobb

ügye tudnak nyerni, mint amekkorát már eddig is nyertek. Hétfőn mégis elővette az újságot Imre. Szíven vágta az egyik szám. Nagyon hasonlít. Rohandás a kötvénnyért. „Ez az! Csupa ugyanez... Sadi!... Nyertünk! A Truzsliánerevel... öt... öt... ötven ezer forintot...”

Mikor elmúlt az első nagy izgalom, összedugták a fejüket a műhelyben a szakikkal. Mit kellene csinálni? Lejötték hát és egy szép levelet fogalmaztak Truzsliánernak:

„Szeretett atyá! mesterünk! Tudatjuk a szerencsénket, hogy azzal a kötvénnyel, amit magától kapunk, 50.000 forintot nyertünk. Nem azért irunk, hogy egy fityinget is akarunk magának adni, csak azért, hogy egy kicsit kerülgesse meg a guta. Soha el nem mőló hálával: Sanyi és Imris.”

Posztfordultával megérkezett a válasz. Rövid ügyvéd-i felszólítás arról, hogy az ügyfélnek (Truzsliánernak) haladéktalanul fizessenek 49.800 forintot. A nyerevényadó és az adósság kifeizése fejében átadott 200 forint levonásával ugyanis ennyi jár az „ügyfelemnek”.

Kovács Sándorral és Imrével a héten találkoztam Szegeden. Egy-egy vadonatúj 250-es Csepel motorherékpar volt alattuk. Az ügyvéd jötték le, amikor találkoztunk. Ők mondták el így az esetet. Persze azt is elmondták, hogy az ügyvéd útján mit üzentek Truzsliánernak. De azt nem írom ide.